

40 DANA ZA ŽIVOT

23. dan, 27. 3. 2025.

Nakana:

Molimo za majke koje se osjećaju napuštenima da znaju da ih Gospodin neće napustiti.

Sveto pismo:

A on na krmi spavaše na uzglavku. Probude ga i kažu mu: »Učitelju! Zar ne mariš što ginemo?« (Mk 4, 38)

Razmatranje:

Bilo je to prije 9 godina. Živjela sam sa sinom i mužem. On je povremeno odlazio raditi u inozemstvo. Nismo imali riješeno stambeno pitanje, niti financijsku stabilnost. Bas tada sam ponovno zatrudnjela. Imala sam 21 godinu. Na prvi pregled sam otišla u 11. tjednu trudnoće. Toga dana nisam se osjećala dobro, bila sam tužna, prazna, beživotna. Sjećam se da mi je doktor potvrdio trudnoću, poslušao otkucaje srca, sve je bilo savršeno. Gledajući kako mjeri plod, rekla sam mu bez razmišljanja, kako sam bila uvjerena da će mi reći da nosim blizance. Naravno, želio je dokazati da nisam u pravu i da je samo jedna beba, no nekoliko sekundi kasnije oboje smo vidjeli još jedan plod. Bila sam u pravu. Mrzovoljno je rekao da sve mora ponovno napraviti jer drugačije je s blizancima, izgubi puno vremena, dvije su bebe uvijek problem, možda uvijek nije sve vidljivo dobro, veća je mogućnost za komplikacije i puno toga. Baš na tom pregledu jedno dijete je dobilo dijagnozu. Omphalocolea. Velikim slovima ispisana riječ koju nisam razumjela. Doktor mi je objasnio da se trbušna šupljina nije zatvorila. Dijete će se roditi s organima i crijevima van trbuha i morat će na operacije kako bi mu to vratili. Naravno da je uz to postojala šansa za još dijagnoza. Sjetila sam se riječi svoje vjeroučiteljice iz srednje i baš su mi odzvanjale u glavi. Bog ti nikad neće dati ono što

ne možeš podnijeti. Znala sam da moram biti hrabra. Doktor mi je govorio da sam premlada, da mogu imati još djece, slušala sam kako nešto govori, ali te riječi nisu dolazile do mene. Kad je shvatio da sam ja odlučila roditi, naručio me za 2 tjedna ponovno na pregled, da vidimo kako će se dijete razvijati. Obitelji i prijateljima nismo govorili da postoji problem s bebom, nisam željela da me ljudi žale, gledaju s tugom u očima, željela sam svoju djecu dočekati u radosti, onako kako zaslužuju jer su voljeni i željeni. Jedne večeri nakon kratke molitve, iskreno iz dubine srca sam zamolila sv. Ritu za zdravlje svoje djece, neka nam pomogne. Na sljedećoj kontroli doktor je rekao kako je beba bolje i ispučjenje je manje nego na prošloj kontroli, pa je nadodao kako je možda riječ o fiziološkoj herniji, iako nije bio 100% siguran s obzirom da hernija obično nestane do 12. tjedna, a ja sam tada bila trudna 14. tjedana. Napokon se, u 5. mjesecu trudnoće sve potpuno povuklo. Rođeni su u 35. tjednu, potpuno zdravi. Vjerujem da nam je sv. Rita uslišala molitve i čula jecaj moga srca. U zahvalu njoj, moja djevojčica zove se Rita. Zahvalna sam i Bogu što mi je davao snagu i hrabrost. Znam da kada je Bog rekao Abrahamu da će imati potomaka kao zvijezda, brojao je i moju djecu. Želio ih je ovdje baš ovakve kakvi jesu. Voljeni i ljubljani.

Molitva:

Spomeni se, o predobrostiva Djevice Marijo, kako se nije nikada čulo da si ikoga zapustila koji se k tebi u zaštitu utekao, tvoju pomoć zatražio i tvoj zagovor zamolio. Ovim pouzdanjem obodren utječem se i ja k tebi, Djevice djevica. K tebi, Majko, dolazim; pred tobom, eto, stojim ja, grješnik, i uzdišem: „nemoj, Majko vječne Riječi, prezreti mojih riječi, nego ih milostivo poslušaj i usliši.“ Amen.